

מסורת הש"ס

(6) (לעיל 5 ק: 1, 2) טהרות
פיה מרג' (3) (לעיל
המטמאה (7) וכן אכלו
(8) (לא נמנה מנהלים אלא
גרים טהרות פליגי ר' יהודה
עליה דרית וכן גרבים
מחכר'א ופליגי יתכן להיות
דן וכן מנהלים קרי' דהא
דקמינו וכן איתא גלגלו
ה"ש משנה רביע טהרות
(ע"ש 1) ופירי פיה ה"ש
רש טהרות שכתב דלא
היה נפש דברי ר' אלה
ספס משנה.

תורה אור הש"ס

1. רק חוק בלתי אבלי
היום כי תהא הוא נקדש
ולא תאכל והנפש עם
הנפש: דברים יב כג
2. כי ירחיק מן המזקק
אשר יבחר ה' אליך
לשום שמו עם ויחזק
מבקרך ומצאנך אשר
תזן ה' לך באשר צויתך
ואכלת בשקדך בכל
אות נפיקך:
דברים יב כא

מוסף רש"י

שכן איסורו נהוג בכן
נח. שכן איסורו חמור הוא
ועל כן נהג על כל המצוות
והוא חמור שש"ס בני
נח (לעיל 7 ק).

רבינו גרשום

לית איסור אבר ויהוה
על איסור טומאה כו'.
כלומר שכן איסורו נהוג
בבני נח: של אבר מן
החי. כלומר דרו הוא אמת
משבע מצוה שנתנו בני
נח דכתיב וצו אליהם על
האדם אכל האכל זה אבר
מן החי. כלומר מה שראוי
לאכילה לאחר מיתה אבל
מחיים אין דרו לאכילה:
תניא נמי הכי אבר מן
החי וכו'. קרי יהוה לא
אלעזר ר' אלה אלא לר'
אליעזר: אבר מן החי כו':
מ"ש דרו' דכתיב הבה
מבקרך ומצאנך. כלומר
באותה פרשה דכתיב הבשר
האכל הנפש עם הבשר
וזו אבר מן החי דבר
הלמד מענינו. כמה הכותב
מדרב בקרבך וטומאה:
זוהו בבהמה טהורה:
דף ג. דן נח לאו נשמיטה תליא
מילתא כו' ונבי טהורה הוא דלמרינן
שמיטה מחכר'א ליה לנן נח מיגו
דמכשר'א ליה לישראל דליכא מדי
לישראל שרי ולעובד כוכבים אסור
שמעינן מינה דאפילו רבנן מודו דנן
נח מזהיר כו' וטומאה נאכר מן
החי: רמי רישא אפיסא. קמני רישא
אינו סופג אלתא אין אבר מן החי
נוהג בטמאין והדר תני אין שמיטתו
מטהרתו וליכא לזקוקתא אלא נאכר מן החי דע
נמי סיפא נבן נח ומיהו לא הוה ידע
טעמא והדר פשטה דאפי' למ"ד אין נהוג בטמאין בישראל הוא דקאמר דקרינא זיה כל שאין בשרו
מותר אי אמת מצווה על אבריו אכל נבן נח מודה: אבר מן החי לרין כוים. ואלע"ג דמרי קראי כתיבי מד לנכר מן החי ומד לנכר
מן החי תימא דלמרי' אבר מע"ג דאין כו שיעור אלא ודאי יש כו שיעור בעינן דאין אפילה בפחות מביית: אכל אבר מן החי ממנה.
משום טמא: אינו סופג. דאין נהוג בטמאין ועל כהן גדליכא שיעור דאסור אבר מן החי נטהורה עסקינן דאי ליכא שיעור פשיטא
דאין סופג ואי כ"ד איסור דאין מן החי כביית וי"ג דאלל כביית אמתאי אינו סופג אינו איתא כביית אמתאי ללא דלא (ויאכל) כן שקל
(ויקרא 6): כדאמר רב נחמן. לקמן וע"כ: נמשחו כשר וגידין ועלמות. משלימין לכיית דמשום טומאה לא מחייב דאין בגידין ועלמות טעם טמא
ומשום אבר מחייב דלכיה פלגיניהו קרא לנכר מן החי וכשר מן החי דמחייב אלא אף על גב דאין שיעור כשר ואכשר אע"פ שאינו אבר:
בחייה

גיד הנשה פרק שביעי חולין

קב.

ורבי יהודה אמה ליה קרא לית איסור אבר מן החי וליחול
איסורו טומאה שכן איסורו נהוג בבני נח. פי' כדשמעינן
ליה לפיל (דף ק:) גבי גיד דמהוהו טעמא חיל לאיסור טומאה וז"ל
ודלמא מהכא ליף וי"ל דלא מצי למילף מהכא דלאסור מוסף הוא
דאיסורא זיה איסור אבר מן החי

לנבי נח אכל גיד לא נאכר אלא
לנבי יעקב ואלו היו אלא איסור
חמור: כי איצטרך ר' אלעזר.
וז"ל אי קסבר בהמה כתיבי לאכריס
עומדת אס מן איסור נח אמת היא
ואפי' למאן דלית ליה בהחמור על קל
מודה וי"ל דאיסור טומאה קדים
עוד עלה נקשו"ד [אכריס בגדיים:
ורבי מאיר אומר אינו נהוג אלא
בבהמה טהורה בלבד. הקשה
רבינו אפרים דמנן גריש מסכת
טהרות י"ג דכריס נאמרו נבנלת
עוף טהור כו' והאכל אבר מן החי
ממנה סופג את הארבעים ומלקתה
ושמיטה מטהרת טרפה מטומאתה
דברי ר' מאיר וי"ל דדברי ר' מאיר
לא קאי אכולה מילתא אלא לפנין
שמיטה ומלקה נקט ליה דפליגי עליה
ר' יהודה (ו' סו' נכריס כ"פ טבול יוס
דף קה:) דהא דקמני נמי התם
דמטמא טומאת אכולין כבבניה לא
אמי כרבי מאיר ולא אמרינן מדסיפא
ר' מאיר רישא נמי ר"מ ומיהו לפי
מה שר'א הש"ס לדקדק שם מדסיפא
רבי מאיר רישא נמי ר' מאיר קשה
דלדבריה דממזיעתא דלבר מן החי
לאו ר' מאיר רישא נמי לאו ר' מאיר
וי"ל דהוה מצי למימר וליעמינן וק"ק
לשון הגמרא דהתם דקאמר מאן
שמעת ליה דאית ליה דמלקתה
ושמיטה מטהרת טרפה מטומאה
ר"מ אמאי לרין לדקדק בענין זה
הא קמני זה כהדיל דברי ר"מ (ו':
אלא א"א בבני נח. דאין שמיטתו
מחייבו דאפילה כל זמן
שמפרסכת גבי נבלת עוף טהור
דקמני רישא ושמיטה מטהרת
טרפה מטומאתה ולא קמני דאין
שמיטה מטהרתו דקמני סיפא גבי
טהורה דוקא הוה דלמנן שמיטה
מכשרה ליה לנבי נח מגו דמכשרה
לישראל דליכא מדי לישראל שרי
ולעובד כוכבים אסור ומיהו דתקשה
מהן משנה לרב אחא דר יעקב דלמנן
לעיל כפ"י (דף ג.ל) דאין ממנין עובד
כוכבים על בני מעים ומיהו נלאו
הכי אמר לעיל דמניא דלא כותביה
וקושיה המשנה אינה פשוטה כל כך:
אכל

עין משפט
נר מצוה

א [מ"י מ"ט מהלכות
מלכות ל"ג]:
ק ב ג מ"י פ"ה מהל'
מלכות אפסות הל' ג
פנה לאין קל קל טור
יד ס' כ"ג ע"ש כ"ד:

שיטה מקובצת

אבר מן החי יתורה אבר רב
אבר מן החי צריך כוית:
[חיסוק ליה דקאכל כוית
טמא כדאמרי: (א) אבר מן
החי צריך כוית דאע"ג
מודה וי"ל קראי כתיבי מד
לאבר מן החי ויהו לשבר
מן החי לקמן לא תימא:
[ד] שלא נקשרו אבריו
בגדיים: [ט] דפליגי עליה
ר' יהודה וכן נמי אמרי'
בבבית סוף:

רבינו גרשום

לאו בכן נח. כלומר לא
היה סופג את הארבעים
אבל היה נהוג שאזרחין
הוא מיתכן שלא היה
לנבי נח שום דין בעולם
אלא מיתה דכתיב שופך
דם האדם בדם דמו
וישפך: ר' מני בר פטיש
רמי רישא אפיסא ומשני
כו'. כלומר דקמני רישא
האכל מבלתי עוף טהור
ואבר מן החי הימנה
סופג את הארבעים וסיפא
דקמני האוכל אבר מן
החי הימנה אינו סופג
את הארבעים וכיכני רמי
דאפי' מבלתי עוף טהור
סופג את הארבעים וכו'
החי הימנה היה סופג את
הארבעים בישראל. וסיפא
דקמני האוכל אבר מן
החי מעיף טמא אינו סופג
את הארבעים בכן נח
דאפי' סופג את הארבעים
אבל היה נהוג: מיתוב
רב עשרה האוכל אבר מן
החי פמנה כו'. כלומר
אע"ג דבבן נח מוקמינן
ליה ישראל נמי אם אכל
אבר מעוף טמא אינו
סופג את הארבעים דאמרי'
לעיל כל בשכשו מותר
אתה מצווה על אבריו כל
שאין בשרו מותר אי אתה
מצווה על אבריו והא
אין בשרו מותר: הכא נמי
משהו בשר גידים ועצמות.
כלומר מה דאמרי האוכל
אבר מן החי אינו סופג את
הארבעים דלא אכל כוית
בשר אכל אכל כוית (בשר)
מכולם בין כשר וגדיים
ועצמות ולא הוה אלא
משהו בשר ולפיכך אינו
סופג את הארבעים משום
טומאה דלא הוה כוית
בשר: תא שמע דאמר רבא

16 דברי רבינו נבון ז"ע
דמלך רחמי' דהא גבי עוף
טהור טוחלי טמא אבר מן
החי כו' לישאל' וע"כ לרין
למנן פכ"ש"י ומהל' לישאל'